

[Godskesen.]

ham, og han skal overhovedet kun gøre det, hvis det er muligt, saa det ses ikke bedre end, at man her imødekommer et rimeligt Krav fra Fordringshaverens Side uden at paalægge Skyldneren nogen som helst urimelig Forpligtelse.

Med disse Ord skal jeg tillade mig at anbefale disse to Ændringsforslag.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Ændringsforslagene Nr. 1 og 2, § 1, saaledes ændret, og §§ 2—8 samt *Lovforslagets Overgang til tredje Behandling* vedtoges uden Afstemning.

Man gik derefter til:

Fortsættelse af første Behandling af Forslag til Lov om Ændringer i og Tilføjelser til Lov om Rettens Pleje af 11. April 1916.

Forhandlingen genoptoges.

Lewinsky: Forslag til Lov om Rettens Pleje har, som omtalt af den højtærede Justitsminister og den ærede Ordfører for Venstre (Rytter), gennem flere Samlinger været til Behandling paa Rigsdagen. Naar jeg siger Rigsdagen, tænker jeg nærmest paa Folketinget, hvor disse Forhandlinger særlig har fundet Sted. Ogsaa det her foreliggende Lovforslag har været behandlet i Folketinget, saavel i forrige Samling som i denne, og den Betænkning, der blev afgivet af Udvalget, viser, at der er foretaget en meget grundig Behandling af Lovforslaget. Det Indtryk faar man ved at se baade den i forrige Samling afgivne Betænkning og den nu afgivne Betænkning. Alene det, at der i Betænkningen i forrige Samling blev stillet ikke mindre end 229 Ændringsforslag, viser, med hvilken Grundighed Folketingets Udvalg er gaaet til Behandling af Lovforslaget, og i den nu afgivne Betænkning har Udvalget stillet 130 Ændringsforslag. Til Trods for de lange Forhandlinger i Folketinget synes de hinanden modstridende Anskuelser imidlertid ikke at have nærmet sig hinanden. Af de i den ved Slutningen af forrige Samling afgivne Betænkning stillede Ændringsforslag er ikke mindre end 96 stillet af forskellige Mindretal og 30 af Flertallet. Om over Halvdelen af Ændringerne herskede der altsaa ikke Enighed,

og i den Betænkning, som nu er afgivet, er ikke mindre end 103 af de 130 Ændringsforslag stillet af forskellige Mindretal. Det er tilmed ikke helt ubetydelige Ting, der er Meningsforskel om, saaledes som det ogsaa fremgik af det Foredrag, den ærede Ordfører for Venstre holdt i sidste Møde, det er f. Eks. Spørgsmaal som Retsplejens Offentlighed, offentlig Votering i Højesteret, Sagføreres Adgang til Retterne og Meddomsinstitutionen.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Retsplejens Offentlighed ser jeg saaledes paa det, at Offentligheden er det Grundlag, hvorpaa Folkets Tillid til og Tryghedsfølelse overfor Retsplejen hviler; og i samme Grad, som man lukker Dørene for Offentligheden, aabner man for Mistilliden og Utryghedsfølelsen. Derfor er det for mig af saa stor Betydning at bevare Offentligheden, at jeg mener, man maa se bort fra de Ulemper, som vel kan siges at følge med Offentligheden, Ulemper, som jeg for øvrigt mener vil blive mindre og mindre, efterhaanden som Pressen i Forstaaelse af sit Ansvar vil vide at løse den Opgave paa rette Maade: at holde Offentligheden underrettet om, hvad der sker i Retterne.

Jeg ser med Tilfredshed, at man i Folketinget har indsat Bestemmelser, der mest muligt begrænser Politiforhørene udenfor Retterne. Om disse Forhør under fire Øjne eller paa Tomandshaand tror jeg, det kan siges, at man — det være med eller uden Grund — ikke rigtig har Tillid til dem ude i Befolkningen. Efter min Opfattelse er det Anklagemyndighedens Opgave ikke just at skaffe Tilstaaelse frem, men at samle et saa fyldigt Bevismateriale, som det i det hele taget er muligt for den. Tilstaaelser skal, mener jeg, helst falde i Retten for Dommeren, grundet paa det Bevismateriale, som Anklagemyndigheden har skaffet til Veje.

Den offentlige Votering ved Højesteret er, som det ogsaa er blevet sagt, et gammelt Krav, et Krav, som har været rejst lige fra vor første Frihedsbevægelses Tid. Jeg mener ogsaa, at det er et berettiget Krav. Den højtærede Justitsminister har i sin Tale begrundet dette Krav, vist hen til, hvilken overordentlig Betydning det har saavel for Underretterne som for Sagførerne og Befolkningen. Ikke mindst Befolkningen har Krav paa at faa en god og grundig Begrundelse af de Dømme, som Højesteret fælder. Naar Højesteret, som det kan ske,